

Música per a sobreviure

"J'attendrai le jour et la nuit, j'attendrai toujours ton retour"

Un xec —marcat amb una creu a la foto— va intentar evadir-se sense aconseguir-ho. La represàlia fou muntar-lo damunt un petit carro amb una orquestra al davant que mentre el traslladaven a Appellplatz interpretaven *J'attendrai*. Després, el deportat seria penjat. Records com aquest es fan presents

Música per a sobreviure.

JACINT CARRIÓ

Deportat a Mauthausen a la 2ª Guerra Mundial

El primer dia que jo vaig sentir aquesta cançó, va ésser a la Caserna Grans d'Esmond d'Strasbourg el mes d'agost del 1940, interpretada per un grup de soldats francesos, en un acte teatral per als presoners, que es celebrava els diumenges, però allò era un Stalag de presoners de guerra i no pas un camp d'extermini nazi.

La melodia i la lletra van tenir un impacte tan gran que van quedar gravades a la ment de tots els presents, i sobretot dels que ja sabíem un xic de francès.

Mai més se m'ha esborrat aquella música, sempre la porto dins de la meua ànima i a vegades la canto. Per què? Doncs per la senzilla raó que allà va començar el nostre calvari, el qual augmentaria a mida que passessin els dies, mesos i anys. Tots anhelàvem aquell retorn que deia la cançó i mai arribava.

Els dos capítols que molta

gent haurà vist aquests dos darrers dilluns a T.V. han sigut un exponent molt clar. Si hem vist un conjunt femení, en els Camps de Mauthausen i Gusen jo en vaig veure dos conjunts masculins, amb iguals característiques.

És la pel·lícula més real que he vist a casa nostra sobre la vida dels camps; però la vostra imaginació es quedarà curta en el que passava en el conjunt dels camps. Tot i que heu vist certes escenes, no les heu vist pas totes.

Suposo que haureu comprès que el formar part d'aquells conjunts, volia dir estar enxufat, ja que com que en la vida civil hi havia les seves classes privilegiades, si bé allí era un privilegi menjar una mica més i treballar a cobert, cosa que no tenien la majoria, perquè era carn de crematori a diari.

4 milions varen ésser morts a Auzwitz (Polònia), 200 mil a

Mauthausen i uns 35 de Manresa i comarca. Espero que algun dia es podrà realitzar una pel·lícula en la que vegeu gairebé tot, tal com diuen els llibres del manresà Amat Piniella i de la Montserrat Roig, per ésser potser els més objectius.

Vertaderament són temes molt tristos aquests; però són molt necessaris per a poder refrescar la memòria i posar l'ànim al dia, perquè les noves generacions tinguin una idea del que vol dir el feixisme, que alguns sense saber-ho i amb ironia semblen voler ressuscitar.

Si alguns varem quedar, va ésser en bona part gràcies a una forta moral ideològica i per poder-ho explicar, del contrari avui no en sabríeu res.

Aquest era l'objectiu nazi; però van perdre. Perquè era una teoria inhumana. I com en totes les conflagracions, va quedar algú per refer la història.

Aquesta és una història que tothom hauria de llegir i meditar, per no caure novament en la trampa. Com he dit abans, són històries tristes però la vida té això, tristeses i alegries, del contrari no distingiríem el bé del mal i llavors no fóra vida per a ningú.

Els més afectats sens dubte són la joventut, que malauradament avui viu en crisi. Voldria que es remuntés i pensés en el demà el que li espera si no pren consciència i s'interessa per la cosa pública. Disfrutar i divertir-se és molt fàcil i bonic, a mi m'entusiasma. Però penseu que tots els que varen quedar allí, a milions, gairebé tots sabien el que era disfrutar i treballar. I més bé que ara.

Avui em plau una vegada més en nom d'ells, portar-vos llur record i encara que sigui espiritualment el seu retorn o *retour* com diu la cançó.